

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 416/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Miroslava Duriša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Vratislavom Šteffekom, advokátom, Nám. Martina Benku 6, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 71 Ek 3669/2021 z 2. februára 2022 a uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 71 Ek 3669/2021 zo 4. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 71 Ek 3669/2021 z 2. februára 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom“) a č. k. 71 Ek 3669/2021 zo 4. júla 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu vydané sudcom“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení a pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 71 Ek 3669/2021 v právnom postavení povinného z rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 6 C 5/2018-170 zo 16. októbra 2019, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 54/2020 z 28. júla 2021 nadobudol vykonateľnosť 28. septembra 2021 (ďalej len „exekučný titul“). Z exekučného titulu vyplýva sťažovateľovi povinnosť vypratáť rodinný dom a pozemky,

na ktorých dotknutý rodinný dom stojí. Rodinný dom aj pozemok sú v zaniknutom a doteraz právoplatne nevyporiadanom bezpodielovom spoluvlastníctve (ďalej aj „BSM“) oprávneného a jeho bývalej manželky, ďalší pozemok sa nachádza v ich podielovom spoluvlastníctve.

3. Sťažovateľ sa ako druh bývalej manželky oprávneného nastáhoval do rodinného domu patriaceho do BSM oprávneného a jeho bývalej manželky a exekučným titulom mu bolo uložené predmetné nehnuteľnosti vypratať. Po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu sťažovateľ uzatvoril nové manželstvo s bývalou manželkou oprávneného.

4. Na podklade exekučného titulu oprávnený inicioval exekučné konanie, v ktorom sťažovateľ podal návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že došlo k splneniu súdom uloženej povinnosti, keďže sťažovateľ sa mal na čas odstáhovať z dotknutého rodinného domu a opätovne ho začal užívať až po uzavretí manželstva s bývalou manželkou oprávneného. Ďalej uviedol, že uzatvorením manželstva mu vzniklo užívacie právo rodinného domu vo vlastníctve manželky, pričom nie je podstatné, že tento rodinný dom je aj vlastníctvom oprávneného v rámci BSM.

5. Napadnutým uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom bol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietnutý. K tvrdenému splneniu uloženej povinnosti okresný súd uviedol, že túto skutočnosť sťažovateľ nepreukázal. K uzatvoreniu manželstva s bývalou manželkou oprávneného okresný súd konštatoval:

„Súd sa nemôže stotožniť s názorom právneho zástupcu povinného, podľa ktorého vzniká právo užívať predmet(y) exekučného titulu uzavretím manželstva medzi povinným a bývalou manželkou oprávneného, ktorá má v súčasnosti významné majetkové postavenie vo vzťahu k exekvovanej nehnuteľnosti, resp. k pozemkom z dôvodu, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov medzi ňou a oprávneným nie je doposiaľ zrušené, a preto považuje súd za dôležité uviesť, že na rozdiel od podielového spoluvlastníctva, pri ktorom môžu existovať rôzne výšky podielov, bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nemá určené podiely spoluvlastníkov. To znamená, že manželia majú medzi sebou rovné postavenie, pričom nadobudnutie akéhosi podielu povinným z titulu uzavretia manželstva ani nie je definovateľné.“ Ďalej uviedol, že uzatvorením manželstva sťažovateľ ne Stratil status povinného z exekučného titulu.

6. Sťažovateľ napadol uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom sťažnosťou, v ktorej v podstatnom zopakoval svoje argumenty o potrebe zastavenia exekúcie. Sťažnosť bola uznesením okresného súdu vydaným sudcom zamietnutá. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd odkázal na závery okresného súdu uvedené v uznesení vydanom vyšším súdnym úradníkom a na zdôraznenie ich správnosti doplnil, že jednorazové vypratanie nehnuteľnosti sťažovateľom v situácii, keď sa v spornej nehnuteľnosti opätovne zdržiava, nemožno považovať za splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom.

7. K tvrdeniu sťažovateľa, že uzatvorením manželstva s bývalou manželkou oprávneného ako podielovou a bezpodielovou spoluvlastníčkou vypratávaných nehnuteľností vzniklo sťažovateľovi užívacie právo podľa zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, okresný súd poukázal na to, že sťažovateľ argumentuje existenciou svojho hmotnoprávneho nároku. Takým nárokom je aj oprávnenie vlastníka užívať svoje nehnuteľnosti. Ak nedochádza k dobrovoľnému splneniu hmotnoprávneho nároku, je potrebné sa plnenia domáhať, najčastejšie prostredníctvom súdneho konania. Ak spoluvlastník, či už podielový, alebo bezpodielový, disponuje rozhodnutím súdu o užívaní spoločnej veci, v danom prípade

o vylúčení z užívania nehnuteľností sťažovateľom ako povinným, potom takéto rozhodnutie zaväzuje všetkých spoluvlastníkov. Sťažovateľ samotným uzatvorením manželstva so spoluvlastníčkou (podielovou a bezpodielovou) vypratávaných nehnuteľností nenadobúda bez ďalšieho k nim užívacie práva, pokiaľ je exekučným titulom z ich užívania vylúčený. V užívaní nehnuteľností mu bráni exekučný titul, ktorý je možné právom predvídaným spôsobom aj zmeniť. Za súčasného stavu ide o právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré sa týka užívania spoločnej veci, a preto nezaniká iba samotným uzatvorením manželstva so spoluvlastníčkou za situácie, ak na jeho výkone iný spoluvlastník (oprávnený) trvá.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutým uzneseniam o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Po vydaní exekučného titulu došlo k zániku povinnosti uloženej sťažovateľovi v dôsledku uzatvorenia manželstva so spoluvlastníčkou nehnuteľností.

b) Sťažovateľ ako manžel spoluvlastníčky nehnuteľností má základné právo na ochranu pred zasahovaním do ich súkromného a rodinného života, sťažovateľ má právo a povinnosť zdieľať spoločnú domácnosť a žiť so svojou manželkou. Z uvedeného vyplýva pre sťažovateľa právo bývať s manželkou v nehnuteľnosti, ktorej je vlastníčkou a užíva ju, bez ohľadu na to, či ide o bezpodielové alebo podielové spoluvlastníctvo. Núteným výkonom povinnosti sťažovateľa vypratať dotknuté nehnuteľnosti dochádza k narušeniu slobodného výkonu práva na súkromný a rodinný život sťažovateľa. Ochrana rodinného života sa týka súkromia jednotlivca v jeho rodinných vzťahoch voči iným fyzickým osobám, pričom napadnuté uznesenia okresného súdu vykazujú mieru ústavnej neakceptovateľnosti, ktorej následkom je narušenie rodinných väzieb, a ide o neoprávnený zásah do práva sťažovateľa na rešpektovanie rodinného a súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru.

c) V dôsledku napadnutých uznesení okresného súdu nastal pretrvávajúci nepriaznivý protiprávny stav, ktorým je pokračovanie vo výkone exekúcie, a tým dochádza k nepretržitému zásahu do označených práv. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd dočasným opatrením uložil okresnému súdu zdržať sa výkonu exekúcie v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 71 Ek 3669/2021.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom tvrdené porušenie jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 2 listiny a práva na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu, ktorými nebolo vyhovené jeho návrhu na zastavenie exekúcie, v ktorej sa nútene vymáha povinnosť sťažovateľa vypratať nehnuteľnosti v bezpodielovom (rodinný dom), resp. podielovom (pozemky) spoluvlastníctve jeho manželky.

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom:

10. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity.

11. Proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom mohol sťažovateľ podať sťažnosť, čo aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť sudca okresného súdu v sťažnostnom konaní. Právomoc okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o tomto uznesení, keďže sťažnosť v tomto prípade predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa.

12. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu vydaným sudcom:

13. Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenie okresného súdu nezohľadnilo jeho status (manžel jedného zo spoluvlastníkov), ktorý mu zakladá užívacie právo k nehnuteľnostiam, a to rodinnému domu a pozemku, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve jeho manželky a jej bývalého manžela, a ďalšiemu pozemku, ktorý je v podielovom spoluvlastníctve rovnakých osôb, ako okolnosť, ktorá nastala po vzniku exekučného titulu a mala spôsobiť zánik vymáhanej povinnosti s následkom zastavenia exekučného konania. Nevyhovenie jeho žiadosti o zastavenie exekúcie napadnutým uznesením má za následok, že sťažovateľ sa bude musieť vystáť zo spoločnej domácnosti tvorenej s manželkou napriek tomu, že jej svedčí vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti.

14. S týmto argumentom sa okresný súd vysporiadal tak, že v tejto fáze konania nemôže hodnotiť oprávnenosť, resp. danosť nároku sťažovateľa, keďže rozhoduje ako exekučný súd v exekučnom konaní o vymoženie povinnosti vyplývajúcej z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, nebola preukázaná ani taká okolnosť, ktorá by spôsobila zánik judikovanej povinnosti ako jeden z dôvodov na zastavenie exekúcie.

15. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Ústava v citovanom článku nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. V súlade s účelom práva na súkromie môžu orgány verejnej moci, fyzické osoby aj právnické osoby zasahovať do súkromného a rodinného života iných vtedy, ak ich zasahovanie možno hodnotiť ako oprávnené. Podmienkou ústavnosti takéhoto obmedzenia práva na súkromie je jeho určenie v súlade so všetkými normami ústavy, ktoré sú právne významné pri uplatňovaní práva na súkromie (II. ÚS 7/1999, I. ÚS 13/2000).

16. Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných.

17. Pri posudzovaní možnosti porušenia označených práv sťažovateľa, najmä jeho základného práva na ochranu súkromného a rodinného života, ústavný súd vychádza z kritérií vyplývajúcich z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcich sa posúdenia, či namietaný zásah je oprávnený v zmysle čl. 8 ods. 2 dohovoru. Zásah do sťažovateľom označených práv možno označiť za oprávnený, ak je napadnuté uznesenie (i) zákonné, ak tento (ii) zásah bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti a ak (iii) sledoval jeden z legitímnych cieľov predpokladaných v čl. 8 ods. 2 dohovoru.

18. V rámci tohto posúdenia ústavný súd vzal do úvahy ako zásah jednak napadnuté uznesenie okresného súdu a jeho obsah, ako aj následok, ktorý jeho vydaním nastal, a to pokračovanie v nútenom vypratání nehnuteľnosti sťažovateľom.

19. Pri skúmaní zákonnosti zásahu ESLP uvádza, že namietaný zásah musí mať určitý základ vo vnútroštátnom práve, ktoré musí byť adekvátne prístupné a musí byť formulované s dostatočnou presnosťou, aby občanom umožnilo prispôbiť mu svoje správanie a v rozsahu primeranom okolnostiam predvídať dôsledky tohto konania (Vavříčka a ostatní proti Českej republike, rozsudok z 8. 4. 2021, sťažnosť č. 47621/13, § 266). Je teda otázkou, či sťažovateľ mohol legitímne očakávať, že dôvody ním uvádzané môžu viesť k ním predpokladanému následku v podobe zastavenia exekúcie.

20. Sťažovateľ navrhoval zastavenie exekúcie z dôvodu podľa § 61k ods. 1 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), t. j. že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Povinnosť vypratať nehnuteľnosť, ktorá bola povinnému uložená vykonateľným exekučným titulom, predstavuje občianskoprávny záväzok, ktorý zaniká niektorým zo spôsobov, ktoré upravuje zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov v šiestom oddiele prvej hlavy jeho ôsmej časti (§ 559 až § 587). Sťažovateľ tvrdil, že povinnosť vypratať nehnuteľnosť splnil a následne sa nast'ahoval späť po uzavretí manželstva s manželkou oprávneného. Exekučný súd z toho vyvodil, že povinný nesplnil povinnosť vypratať nehnuteľnosť, ktorú v čase exekúcie užíva, a zároveň nesúhlasil s názorom povinného, že vznikom manželstva so spoluvlastníčkou vypratávanej nehnuteľnosti mu vzniklo právo, ktoré by negovalo povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu. S týmto záverom sa ústavný súd v plnom rozsahu stotožňuje. Dočasné splnenie povinnosti vyplývajúcej zo záväzného výroku exekučného titulu nemožno považovať za riadne splnenie záväzku.

21. Sťažovateľ argumentuje, že uzavretím manželstva mu vzniklo užívacie právo k nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve jeho manželky. Ústavný súd zdôrazňuje, že uzavretím manželstva manželovi nevznikajú žiadne vlastnícke oprávnenia k majetku, ktorý vlastnil druhý manžel pred uzavretím manželstva. Z hľadiska občianskeho práva je manželka oprávnená umožniť manželovi užívať jej vlastný majetok. Takéto oprávnenie však nemohlo vzniknúť sťažovateľovi proti oprávnenému, ktorý je z hľadiska existujúceho režimu vlastníckeho práva k užívaným

nehnutelnostiam ich rovnocenným vlastníkom ako jeho bývalá manželka, pretože ich BSM ešte nebolo vyporiadané. Z toho je potrebné vyvodiť, ako to správne naznačil exekučný súd, že ak podľa sťažovateľa existuje a trvá jeho akési novovzniknuté (rozumej vzniknuté po vydaní exekučného titulu, pozn.) právo k nehnuteľnostiam, toto právo je proti oprávnenému sporné a sťažovateľ ho môže uplatniť podaním žaloby na všeobecnom súde. Podľa názoru ústavného súdu ak by totiž malo dôjsť k zániku exekvovanej povinnosti inak ako splnením, konkrétne vznikom nového práva, ktoré neexistovalo v čase vydania exekučného titulu, mala by byť existencia nového (konkurujúceho) práva sťažovateľa judikovaná (analogicky porovnaj § 61e Exekučného poriadku: „Po začatí exekúcie sa neprihliadne na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu.“).

22. Výrok právoplatného a exekučného titulu je záväzný a v zásade nezmeniteľný, preto jeho nevykonanie za situácie jeho faktického nerešpektovania je výnimočné a môže nastať v prípadoch zodpovedajúcich zákonným dôvodom predpokladajúcim zastavenie exekúcie bez splnenia uloženej povinnosti. Výklad týchto dôvodov by nemal byť extenzívny, lebo sa dotýka právnej istoty strany úspešnej v spore, ktorá si v tomto prípade aktívne bránila svoje práva.

23. Exekučný súd dospel k záveru, že povinný nepreukázal existenciu dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. S námietkami povinného sa exekučný súd v rámci napadnutého uznesenia riadne vysporiadal, argumentácia okresného súdu je preskúmateľná, logická a zodpovedá zákonnej právnej úprave, teda Exekučnému poriadku, preto nemožno konštatovať prípadnú nezákonnosť napadnutého uznesenia okresného súdu. Sťažovateľ napokon ani nenamieta rozpor napadnutého uznesenia so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Vo vzťahu k zásahu do práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru ESĽP judikoval, že pri rozhodovaní, či opatrenia boli „nevyhnutné v demokratickej spoločnosti“, je potrebné posúdiť, či boli v celkovom kontexte prípadu dôvody predložené na ich odôvodnenie dôležité a dostačujúce a či sa v opatreniach dodržala požiadavka proporcionality k sledovanému legitímnemu cieľu (Z. proti Fínsku, rozsudok z 25. 2. 1997, sťažnosť č. 22009/93, § 94).

25. V konkrétnom prípade je potrebné zohľadniť, že exekučný súd, konštatujúc neexistenciu dôvodov na zastavenie exekúcie, nemal inú zákonnú možnosť iba sťažnosť sťažovateľa zamietnuť a pokračovať vo výkone exekúcie, ktorou sa sleduje ochrana práva osoby navrhujúcej výkon rozhodnutia, pričom vo vzťahu k právu na rešpektovanie rodinného života ide o tretiu osobu odlišnú od orgánu štátu.

26. Ako už bolo uvedené, sporná nehnuteľnosť je stále predmetom BSM bývalých manželov, t. j. oprávnený z exekučného titulu je rovnocenným vlastníkom tohto rodinného domu ako jeho bývalá manželka, pričom právo na vypratanie je oprávnenému priznané vykonateľným exekučným titulom. Na druhej strane stojí právo bývalej manželky a jej súčasného manžela sťažovateľa na vedení rodinného života. Ústavný súd si uvedomuje, že exekučný titul nezohľadňuje aktuálny status sťažovateľa, avšak, ako už bolo konštatované, rovnako ako sa oprávnený domáhal ochrany svojho hmotnoprávneho nároku na súde, aj sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho tvrdeného práva prostredníctvom civilného sporového konania. Rešpektovanie právoplatného a vykonateľného rozhodnutia je jednou zo základných zásad právneho štátu, ktorého riadne fungovanie je predpokladom na zachovávanie demokratických princípov, pričom ak tu existujú dôvody na jeho

zmenu, je potrebné ich uplatňovať rovnako právne predvídateľným spôsobom, čo je v tomto prípade prostredníctvom základného sporového konania, a nie exekučného konania. Zohľadňujúc uvedené, preto možno konštatovať, že pokračovanie v exekučnom konaní v dôsledku napadnutého uznesenia možno hodnotiť ako nevyhnutné v demokratickej spoločnosti.

27. Z hľadiska posudzovania legitímneho cieľa sledovaného napadnutým uznesením, ktorým je v konečnom dôsledku nútený výkon rozhodnutia spočívajúci vo vypratani sťažovateľa z predmetného rodinného domu, ústavný súd konštatuje, že sa ním sleduje ochrana vlastníckeho práva oprávneného, ktorý sa súdnou cestou domáhal vyriešenia sporu spoluvlastníkov a ktorému svedčí právo z exekučného titulu. Ide teda primárne o ochranu práva tretej osoby, ktorej svedčí vlastnícke právo k rodinnému domu. Oprávnený inicioval exekučné konanie ako poslednú možnosť vymožená ochrany svojho judikovaného práva na účely vylúčenia sťažovateľa z užívania nehnuteľnosti, ku ktorej mu svedčí vlastnícke právo. Sťažovateľ na druhej strane už pred uzatvorením manželstva s bývalou manželkou oprávneného užíval rodinný dom, exekučným titulom bolo deklarované, že šlo o neoprávnené užívanie.

28. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že napadnuté uznesenie okresného súdu vydané sudcom v rámci vykonávacieho konania ako konania nasledujúceho po základnom civilnom konaní, ktorým nebolo vyhovené návrhu na zastavenie exekúcie, je zákonné, zásah z neho plynúci je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti a sleduje legitímny cieľ, a to ochranu judikovaného práva oprávneného, pričom sťažovateľ sa môže rovnako ako oprávnený domáhať ochrany svojho hmotného práva pred všeobecným súdom, preto nebola zistená možnosť negatívneho zásahu do sťažovateľom označeného základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 2 listiny a práva na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a z tohto dôvodu je potrebné podanú ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa vrátane návrhu na vydanie dočasného opatrenia podľa § 130 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu